

[Tinning]

rer ikke til virkeligheden. Der er ikke nogen skarp afgrænsning af personkredsen. Der er præcis den samme afgrænsning af personkredsen, som vi havde, da sultecirkulæret blev udsendt. Både den tidligere og den nuværende socialminister har hele tiden sagt: Hold nu op med alt det pjat om alder, for dette drejer sig om folk i en bestemt situation, nemlig dem, der ikke hidtil har haft et selvstændigt levestandardniveau. Sådanne folk vil i almindelighed være unge mennesker. Det har vi hørt masser af gange, og nu skriver socialministeren det så ned, men skriver selvfølgelig stadig væk, at det først og fremmest vil være unge mellem 18 og 21 år. Deri ligger klart nok, at det godt kan være nogle på 22 år, på 23 år, på 24 år, på 35 år, fru Aase Olesen. Den skarpe afgrænsning af personkredsen er lige præcis så meget lig en vandmand, som den hele tiden har været. Bvadr er den afgrænsning.

Det andet, vi får at vide, er, at vi nu har fået skrevet »ret og pligt til individuelt skøn«. Ja men herre jemini, havde jeg nær sagt, der står i bilstandsloven, at det skal man. Ikke alene har man ret, men man har pligt. Den tidligere socialminister sagde gang på gang: Nu må I holde op. Dette cirkulære er vejledende, og I skal foretage individuelt skøn.

Hvis det virkelig er nok til at få det radikale venstre med på et ændringsforslag, fordi man i en eller anden tilfældig lov tager en eller anden grundsætning og gentager den i den samme lov et andet sted, eller til at hilse med glæde, at man har gentaget denne grundsætning, så forekommer det mig, at regeringen burde springe påskeferien over og se at komme i gang, for så er der ret mange ting, man kan få kørt igennem herinde.

Så er der det, fru Aase Olesen siger om boligudgiften, og det er rigtigt. Nu står der i modsætning til tidligere noget om, at man for de udeboende skal tage særligt hensyn til boligudgiften. Det mener jeg er en ting, som er helt vigtig at få med. Problemet er så bare, at fru Aase Olesen ikke har opdaget, at det indgår i en handel. Sådant er det. Man skal ikke tro, fordi man sidder og snakker med socialministeren og får ham til at skrive en bemærkning, at det bare var helt fint, nej, man skal huske at kigge efter, hvad det var, han også skrev, hvad det var, der også skete. Vi har jo ikke en socialminister, som giver og

siger: det at give en gave bærer glæden i sig selv, så jeg skal ikke have noget til gengæld. Vi har en socialminister, som aldrig nogen sinde giver noget som helst uden at få noget til gengæld.

Det, som socialministeren har fået til gengæld, er den bemærkning, som vi nu har diskuteret, jeg ved ikke hvor mange gange, som altså handler om, at man tvinger de enkelte socialforvaltninger til at kigge på, om udgiften er rimelig, om den unges flytning har været velbegrunderet.

Hr. Torben Lund stillede nogle skarpe og præcise spørgsmål, og jeg synes, vi skal afvente socialministerens svar på dem. Jeg kan forstå, fru Aase Olesen for længst har opgivet at svare. Det er for så vidt en slags fremskridt fremfor bare at gentage noget forkert.

Fru Aase Olesen sagde dog, at endnu et fjerde argument fra det radikale venstre er, at de 1.700 kr. bare er et udgangspunkt.

Hvis nu man skulle – det skal man ikke, men som et tankeeksperiment – tro det radikale venstre og tage det på ordet, har jeg forstået det sådan, at det, det radikale venstre ikke kan lide, er, at der er en eller anden ung, som i øvrigt går og vælter sig i penge, som går på bilstandskontoret og får nogle flere. Det er noget rigtig skidt, fordi vedkommende så vil lade være med at gå ind i en uddannelse, for dér får man næsten ingenting. Det er sådan en tankegang.

Så kunne man vel forestille sig, at det radikale venstre sagde: Godt, vi tager som udgangspunkt – og det ville være et rigtigt udgangspunkt – at der er nogle kommuner, hvor det er dyrere at leve end andre kommuner, afhængig af hvordan det er med boliger, og hvordan det i øvrigt er med priser på det ene og det andet. Det er jo lidt forskelligt, det er dyrt at leve nogle steder, det er billigere andre steder. Det accepterer vi, og så siger vi simpelt hen: i X-købing, i en eller anden kommune vil det være lige dyrt at leve, hvad enten man er uddannelsessøgende eller modtager af bilstandshjælp, skal man have det samme. Leveniveauet for den uddannelsessøgende og leveniveauet for modtageren af bilstandshjælp skal være det samme. Ikke det samme over hele landet, for det er urimeligt, men det samme i hver enkelt kommune.

Så skulle man kunne sige: Nu kigger vi på X-købing og finder ud af, hvad leveniveauet er for en uddannelsessøgende, og så siger vi: